

При здійсненні цієї діяльності виявляються та фіксуються факти адміністративних деліктів. Проводяться розслідування щодо них, виконуються прийняті рішення та вирішуються питання, пов'язані з їх виконанням. Зміст адміністративної юстиції у тому, що її учасники виконують процесуальні дії, регламентовані адміністративно-процесуальними нормами, які забезпечують реалізацію правий і обов'язків учасників процесу.

Суть адміністративної юрисдикції відкривається крізь асоціація даного виду роботи з метою та завдання громадського управління. Це, насамперед, збереження цілісності створюваних у процесі управління правовідносин через знищення несприятливих умов, які утворюються з допомогою злочинів.

Водночас, юрисдикційний спосіб оборони виступає як примусового механізму адміністративно-правового регулювання, тобто частиною законної системи муніципального примусу. Дана робота виступає одним з видів юрисдикції, що має всі симптоми наданого методу охорони права за допомогою присутності порушень закону та спору, змагальності процедури розгляду справи та обов'язковості прийняття юрисдикційного акту.

Це поняття, як адміністративна юрисдикція судових органів, вимагає виваженого ставлення до себе законодавця, рівноважного підходу до змін і коригування, що в свою чергу виключить недотримання принципу правової визначеності, очікуваності, визнає універсальне право пана на судовий захист.

Список використаних джерел:

1. Селіванов А. О. Конституційне правосуддя і конституційна юрисдикція в Україні. *Право України*. 2010. № 6. С. 34-44.
2. Іваненко Я. Л. Про види адміністративних неюрисдикційних проваджень. *Право України*. 2010. № 11. С. 240-247.
3. Єсімов С. С. Правові підстави застосування адміністративних стягнень. *Вісник Дніпропетровського університету імені Альфреда Нобеля. Серія: Юридичні науки*. 2013. № 1. С. 5-9.

ВЕРБА Ірина Олександрівна,
доцент кафедри загальноправових дисциплін
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ,
кандидат юридичних наук
ГАЛУШКО Ростислав Володимирович,
здобувач вищої освіти
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ТЕОРІЯ ФУНКЦІЙ ДЕРЖАВИ

Проблема визначення функцій держави є однією з найважливіших у теорії держави і права. Кожна держава має перед собою завдання, на розв'язання яких вона спрямовує свої ресурси та зусилля. Деякі з цих завдань є суттєвими для держави і без них вона не може повноцінно функціонувати як важлива складова політичної системи суспільства.

Ці основні напрями діяльності держави, які виражають її сутність, завдання і цілі, називаються функціями держави. Розуміння функцій держави, їх форми, змісту і класифікації є предметом наукових досліджень і дискусій [1, с. 60].

Функції держави визначають її роль і призначення у суспільстві. Вони виражають сутність держави і її реальну роль у вирішенні основних питань суспільного життя. Основні ознаки сучасних функцій держави такі:

- Соціальне значення: функції держави мають важливий соціальний напрямок, як у внутрішній, так і в зовнішній сфері;
- Вираження сутності і призначення: функції держави відображають історичну сутність і соціальне призначення держави;
- Постійний характер: функції держави мають чітко визначений предмет і є постійними протягом тривалого існування держави;
- Методи і форми реалізації: реалізація функцій держави залежить від їх змісту, конкретних завдань і етапів розвитку суспільства;
- Закономірності розвитку: у функціях держави виявляються особливості та закономірності розвитку суспільства, включаючи соціально-економічні, політичні і духовні зміни [2, с. 56].

Функції держави можна класифікувати за різними підставами, наприклад, залежно від принципу розподілу влади: законодавча, виконавчо-розпорядча, судова, контрольно-наглядова. Державні функції можуть бути поділені на постійні та тимчасові в залежності від тривалості їх дії. Залежно від значення, функції держави можуть бути розподілені на головні та другорядні. Функції держави можна поділити на внутрішні та зовнішні, в залежності від сфери їх застосування.

Сучасні демократичні держави позиціонують себе як соціальні, де права людини та її життя є найвищою цінністю. Визначення функцій держави відбувається з орієнтацією на її соціальне призначення. Цей соціальний підхід був притаманний протягом усіх періодів, починаючи з появи цієї концепції. Функції держави, визначені її соціальним призначенням, є основними напрямами її діяльності [3, с. 33].

Напрями діяльності держави, які визначають її головні цілі на різних етапах розвитку, залежать від економічних, політичних, соціальних та інших умов її існування. Основні напрями діяльності мають об'єктивний характер і відповідають потребам громадянського суспільства. Реалізація цих напрямів є постійною та системною, проводиться протягом певного часу, щоб вирішити загальні завдання, необхідні для задоволення потреб суспільства і збереження його як цілісного правового інституту держави.

Отже, у теорії держави і права велика увага приділяється дослідженню функцій держави, і одним з ключових питань є визначення цього поняття. Наукова спільнота наголошує на необхідності уніфікації визначення функцій держави, оскільки існує багато різних дефініцій.

Функції держави залежать від історичних, політичних, соціальних та інших факторів, що впливає на наукові дослідження та саме визначення

цього поняття. Можна визначити функції держави як динамічні, що залежать від конкретного історичного етапу. Вони представляють собою основні напрями діяльності держави, які відображають її сутність і соціальне призначення. Ці функції спрямовані на управління суспільством і виконання поставлених перед нею цілей та задач.

Список використаних джерел:

1. Марущак О. А. Формування та становлення наукової категорії «функції держави». *Форум Права*. 2019. № 55 (2). С. 59-69.
2. Теорія права і держави: підручник. Харків : ТОВ «Одіссей», 2007. 448 с.
3. Нікітін А. В. Теорія держави та права: навч. посібник. К. : Ун-т «Україна», 2004. 158 с.

ГОРБАЛІНСЬКИЙ Володимир Володимирович,
доцент кафедри загальноправових дисциплін
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ,
кандидат юридичних наук

ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ОСКАРЖЕННЯ РІШЕНЬ СУБ'ЄКТІВ ВЛАДНИХ ПОВНОВАЖЕНЬ В УМОВАХ ВІЙСЬКОВОГО СТАНУ

Згідно із законодавством України органи публічної адміністрації мають повноваження приймати різні за змістом, формою, значенням правові акти, а саме індивідуальні та нормативно-правові, а також інші акти управлінської діяльності. З прийняттям Закону України «Про адміністративну процедуру» публічна адміністрація може приймати й адміністративні акти [1].

В умовах військового стану питання якісної правотворчості та ефективного захисту прав, свобод та інтересів осіб від незаконних рішень суб'єктів владних повноважень є дуже актуальним. Важливого значення у захисті прав, свобод та інтересів осіб у сфері публічно-правових відносин відіграють адміністративні суди. Якщо відносно особи було прийнято рішення суб'єктом владних повноважень, то вона може просити в адміністративному суді про захист своїх прав свобод та інтересів шляхом, визнання такого індивідуального акту протиправним та вимагаючи скасування як всього акту або окремих його положень. Якщо у особи виникає сумнів щодо законності нормативно-правового акту, то вона може просити суд про захист своїх прав та інтересів шляхом визнання такого акту протиправним та не чинним. Ці способи захисту передбачені у нормах ст. 5 КАС України. Відповідно адміністративний суд при вирішенні справи може прийняти рішення і захистити права, свободи та інтереси особи шляхом визнання протиправним та скасування відповідного акту чи окремих його положень, як передбачено у п.1-2 ч.2 ст. 245 КАС України [2].